

Hva koster Norges klimapolitikk?

Rögnvaldur Hannesson*

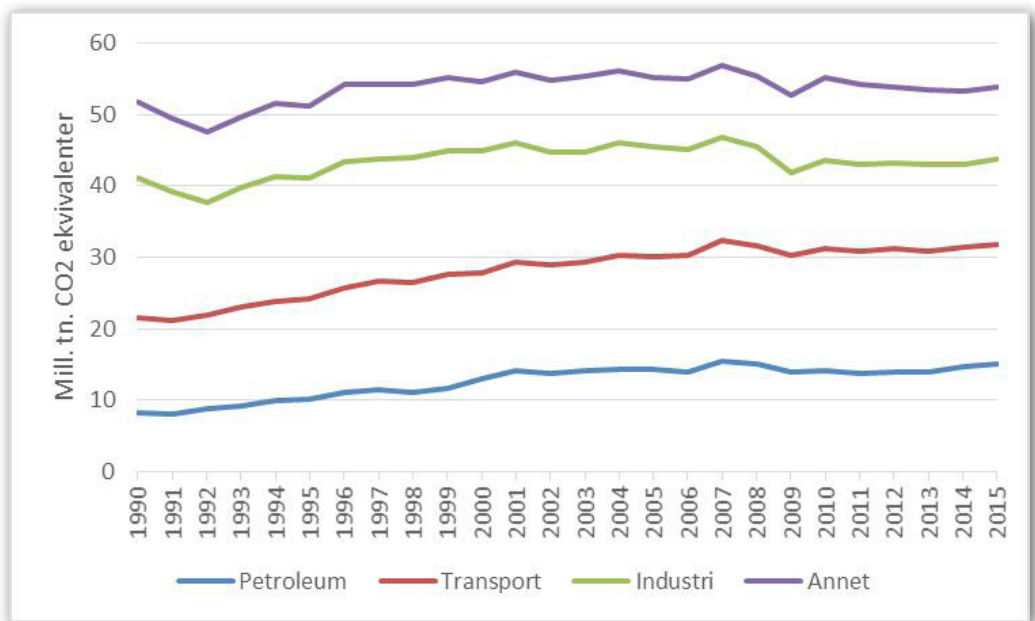
Klimaendringer er ikke noe nytt, men er de menneskeskapt? Og hva slags virkninger har de? Om det vet vi lite, annet enn at ulike land og regioner kan bli påvirket på ulikt vis, noen positivt og andre negativt. Norge spesielt vil sannsynligvis tjene på en fortsatt moderat oppvarming. Likevel sløser norske myndigheter milliarder av kroner til såkalte klimatiltak, til ingen nytte. Dessuten er det ikke i Norges interesse å motarbeide petroleumsnæringen, som er bærebjelken i norsk økonomi og vil fortsette å være det i flere tiår fremover.

Norges standpunkt i klimaspørsmålet er særdeles underlig.

Ikke bare har Norge lite å tape, og antakelig noe å vinne, på litt varmere klima, men dessuten er norsk velstand kritisk avhengig av olje og gass. Riktignok vil den industrien på lang sikt bygges ned og forsvinne, men det er absolutt ingen grunn til å fremskynde den utviklingen mer enn nødvendig. Skulle verdens ledere ta på alvor klimaaktivistenes anbefalinger om en verden tilnærmet fri for utslipp av kulldioksid, ville det gå hardt utover petroleumsnæringen i Norge. Likevel har regjeringer av forskjellig politisk kulør gjort store anstrengelser for å redusere Norges utslipp av kulldioksid, ikke fordi det betyr noe som helst for verdens klima, men angivelig for å gå foran med et godt eksempel.

Denne politikken har ikke vært uten kostnad. Månelandingen på Mongstad, som ble til et mageplask, er velkjent, med en prislapp på 10 milliarder kroner (Dagbladet, 20. januar 2014). Satsingen på bevaring av tropisk regnskog er et annet eksempel; i 2020 vil den være kommet opp i 20 milliarder om uttalte intensjoner følges. Til saken hører at denne støtten går til noen av verdens mest korrumperte land; å sikre at intensjonen med pengegivene følges vil i det minste bli en utfordring. Elektrifisering av olje- og gassplattformene er enda en diger omkostning, med kostnader pr. tonn kulldioksid som flere ganger overgår prisen på utslipp i EUs kvotemarked. Verre er det kanskje at disse tiltakene kun pynter på Norges eget utslippsregnskap; den gassen som spares der ute blir pumpet ned til kontinentet og brent opp der, med påfølgende utslipp av kulldioksid.

Og så var det statens egne utlegg. Med utgangspunkt i regnskapet for 2015 kan disse anslås til i overkant av tyve milliarder og kanskje endog tredve hvis vi tar med de uteblitte engangsavgifter for elbiler (se artikkel på Klimarealistenes nettside). Siden økte utgifter ett sted må bety mindre utgifter et annet sted, økte skatter eller mindre sparing i Oljefondet, er det av interesse å se på utgifter av sammenlignbar størrelse til andre formål. Utgiftene til Statens vegvesen var 26,6 milliarder i 2015, omtrent samme størrelse som utgiftene til klimapolitikken. Tap av inntekt p.g.a. bortfalt engangsavgift for elbiler kan anslås til 9 milliarder for 2015, og da er bortfalte inntekter p.g.a. momsfratak for elbiler ikke medregnet. Til sammenligning betalte norske bilister i underkant av 10 milliarder kroner i

bompenger i 2015. Fjerning av subsidiene til elbiler kunne således erstatte bompengene som finansieringskilde for veibygging. Den årvåkne leser har antakelig alt tenkt den tanken at uten statens formidable inntekter fra petroleumsnæringen hadde ikke denne sjenerøsiteten vært mulig.

Og verre er i vente. Nyeste klimamål er reduksjon i utslipp av klimagasser pr. 2030 med 40 % i forhold til 1990. Dette skal oppnås bl.a. ved å påtvinge folk en boform de helst ikke vil ha. Om dette sies følgende i Stortingsmelding 13 2014-15, side 24: Vi må utvikle kompakte byer og tettsteder med korte avstander mellom ulike gjøremål. Dette vil redusere transportbehovet. Det vil styrke grunnlaget for kollektivtransport, sykkel og gange, og dermed gjøre det enklere å velge bort bilen.

Men det er ikke sånn mesteparten av Norges befolkning vil ha det. En undersøkelse utført av Sparebanken Vest i Bergen viste at 80 % av folk i alderen 30–44 ønsket å bo i villa eller rekkehus. Det er neppe overraskende; det er noe annet å kunne slippe ungene ut i egen hage enn å måtte oppbevare dem i menneskesiloer hvor de ikke kan slippes ut uten nøye oppsyn. I klimapolitikken navn skal folk imidlertid påtvinges denne boformen.

Norges klimapolitikk bør i sin helhet avvikles. Norges utslipp av klimagasser er ubetydelige, kun 0,1 % av verdens totale utslipp. Dette er for lite for å påvirke klimaet, selv om man måtte tro at en signifikant reduksjon i utslipp av klimagasser hadde noen virkning. Dessuten tjener ikke Norges klimapolitikk interessene til et land hvor utvinning av olje og gass er bærebjelken i økonomien.

Å sage av den grein man sitter på er ikke å gå foran med et godt eksempel, men den ultimate dårskap.